

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΚ Ρ. ΑΝΤΑΜΣ

ΕΝΑΣ ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ ΠΕΡΑΣΕ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ...

Η χαριτωμένη Καίτη, μιά νεαρή και ξανθή «γκαρσόνα» στο ρεστωράν πολυτελείας «Κρυστάλ-Παλάς», αισθανόταν κάθε βράδυ μιά ιδιαίτερη λαχτάρα. Έκει απέναντι, στο γωνιαίο τραπεζάκι, κοντά στη τζαμωτή γαλαρία της αίθουσας πήγαινε πάντα και καθόταν ένας κομψότατος και σοβαρός τζέντλεμαν.

Ήταν βέβαια σαραντάρης ο τζέντλεμαν αυτός. Το αυστηρό του κι' ανδρικό πρόσωπο σπάνια χαμογελούσε, κι' όμως δεν προξενούσε φόβο. Προκαλούσε μονάχα το σεβασμό σε όσους τον έβλεπαν και το θαυμασμό στην Καίτη, η οποία έλκυόταν μυστικά από την επιβλητική φυσιογνωμία του άεμπτου κομψότητος τζέντλεμαν αυτού.

— Ούφ, νάτος πάλι πούρχεται ! ψιθύρισε κάποιο βράδυ η Καίτη, δαγκάνοντας με πείσμα τὰ ρόδινα χείλη της και συγκρατώντας με προσπάθεια τὸ καρδιοχτύπι της. Θὰ καθήση θλοσσυρός... Θὰ τοῦ πάω τὸν κατάλογο... Θὰ τὸν κυττάξω, πιὸ θλοσσυρός ἀκόμα... Καὶ θὰ μοῦ παραγγείλη τί θέλει, στὸ ἔπακρο πειὰ τῆς θλοσσυρότητός του και τῆς σοβαρότητός του, ὁ κρύος και παγωμένος αὐτὸς δανδῆς !

Καὶ με παράπону τὼρα στὴ φωνή της, πρόσθεσε ἡ φτωχούλα Καίτη:

— Κι' ὄλη αὐτὴ ἡ ἱεροτελεστία θὰ γίνῃ ὅπως γίνεται πάντα κάθε βράδυ: Δὲν θὰ σηκώση οὔτε γιὰ μιά στιγμή τὰ υπερήφανα μάτια του, γιὰ νὰ ἐξακριβώση, ἐπὶ τέλους, ἂν εἶμαι νέα ἢ γρηούλα, ἢ ἂν εἶμαι ἀσχημη ἢ νοστιμούλα !

Ύστερα ἀπ' τὸν περιεργο αὐτὸν μονόλογό της, ἡ ἄτυχη και τόσο θελκτικὴ και χαριτωμένη Καίτη, πλησίασε τὸν τζέντλεμαν πελάτη, καταφουρκισμένη.

— Χμ... ἔννοια σου και θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ ! εἶπε μέσα της, πετώντας του σχεδὸν ἀπότομα τὸν κατάλογο τῶν φαγητῶν.

Ὁ «σοβαρὸς» πελάτης, δὲν ἔδειξε καμμιά συγκίνηση. Πῆρε γαλήνια τὸν κατάλογο και περιωρίστηκε νὰ πῆ:

— Ἄλλοτε μοῦ λέγατε και «καλησπέρα» σας, σέρ !... Γιατί αὐτὸς ὁ τρόπος ἀπόψε, δεσποινίς ;

Και χωρὶς νὰ δώση σημασία περισσότερη, στὸ ἂν θὰ τοῦ ἀπαντοῦσε ἢ ὄχι ἡ δεσποινίς Καίτη — και πρὸ πάντων, χωρὶς νὰ σηκώση τὰ μάτια του ἀπάνω της, ὁ ἄθλιος ! — ἔρριξε τὴν ἐρευνητικὴ κι' ἀδιάφορη ματιά του, στὸν κατάλογο...

— Θὰ ἤθελα ἕνα μισοψημένο μπιφτέκι, με πουρὲ σπανάκι, δεσποινίς ! εἶπε τέλος, πάντοτε χωρὶς νὰ κυττά τὴν Καίτη, ἡ ὁποία εἶχε μείνει πραγματικὰ σιωπηλὴ ἀπ' τὸ πείσμα της, ἐν τῷ μεταξύ.

— Μπιφτέκι ὑπάρχει, σέρ, μὰ ὁ πουρὲς σπανάκι σῶθηκε ! ἀπάντησε ξερὰ ἡ Καίτη, κρατώντας ἔτοιμη τὸ καρνὲ της γιὰ νὰ σημειώση τὰ φαγητά. Θέλετε πουρὲ ἀπὸ πατάτες ;

— Ὁχι, δεσποινίς !... Φέρτε μοῦ τότε «σνίτσελ» βιεννέζικο, γαρνιρισμένο με μανιτάρια !

— Σνίτσελ βιεννέζικο ὑπάρχει, σέρ, μὰ σῶθηκαν τὰ μανιτάρια μας !... Ξανᾶπε ἡ Καίτη. Θέλετε γαρνιρισμα ἀπὸ σπαράγγια ;

— Ὁχι, δεσποινίς ! ἀπάντησε ξανὰ ὁ «θλοσσυρός» τζέντλεμαν, χαμηλοβλέποντας διαρκῶς, κι' ἀτάραχος. Φέρτε μοῦ τότε σουπία γαλοπούλας, με σαμπάνια «κορντὸν ρούζ» !

— Σούπα γαλοπούλας ὑπάρχει, σέρ, μὰ σῶθηκε ἡ «κορντὸν ρούζ» ! ἐξακολούθησε ἡ Καίτη. Θέλετε σαμπάνια «κορντὸν μπλέ» ;

— Φωνάζετε μοῦ τὸν μαίτρ-ντ' ὀτέλ, δεσποινίς ! εἶπε τότε ξαφνικὰ θυμωμένος, ἀλλὰ πάντοτε ἀβρὸς και ψυχρὸς, ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος τζέντλεμαν.

Ἡ φτωχούλα Καίτη, τρεμούλιαξε... Αὐτὸ ἦταν ἡ σίγουρη ἀπόλυσί της ἀπ' τὴ θέσι της, μόλις ἐρχόταν ἐκεῖ ὁ ἀμείλιχος μαίτρ-ντ' ὀτέλ, ὁ ἄμεσος προϊστάμενός της, κι' ἄκουγε τὰ παράπονα τοῦ τόσο ἐκλεκτοῦ ἐκεῖνου πελάτου: Τίποτα ἀπολύτως «δὲν εἶχε σωθῆ» στὸ ὑπερarisτοκρατικὸ αὐτὸ ρεστωράν... Κ' ἡ Καίτη θὰ πιανόταν νὰ λήη ψέματα ἀδικαιολόγητα και πολὺ ἐπιζήμια μάλιστα γιὰ τὴ φήμη και γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ καταστήματος !

Ὡστόσο, ἡ τρεμούλα της ἢ κρυφὴ ἔσβυσε παρעυθὺς, και με ἀγαλλίασι ξαφνικὴ, με ἀνέκφραστη χαρὰ μάλιστα, ἔτρεξε νὰ ἐκτελέση τὴν φοβερὴ παραγγελία τοῦ πελάτου...

Γιατί ;

Γιατί... εἶχε ἐπὶ τέλους σηκώσει τὰ μάτια του — καστανόχρωμα, γλυκὰ κι' αὐστηρὰ μαζὺ μάτια — και τὴν εἶχε κυττάξει γιὰ λίγες στιγμὲς ἐπίμονα, παραξενεμένος λίγο κι' ἀμίλητος !

Ὁ φοβερὸς μαίτρ-ντ' ὀτέλ ἦρθε, ἡ φοβερὴ ἐξήγησις ἐπακολούθησε, τὸ μπιφτέκι με πουρὲ σπανάκι ὑπῆρχε και παραῦπῆρχε, και...

Καὶ ὁ αὐστηρὸς πελάτης ἄρχισε νὰ τρώη με ὄρεξι τὸ εὐνούμενο φαγητό του, ἐνῶ... ἡ ἄτυχη Καίτη διετάχθη ἀμέσως — ἐκεῖ στὸ γραφεῖο βέβαια τῆς διευθυνσεως, κι' ὄχι μπρὸς στὸν πελάτη — νὰ παραδώση τὴν ὑπηρεσία και νὰ φύγῃ, τὴν ἴδια αὐτὴ βραδυά !

Ἡ ὥρες περνοῦσαν... Μισή, μιά, μιά-μιση, δυὸ ὥρες πέρασαν ἔτσι... Κόντευαν μεσάνυχτα... Θόρυβος και κοσμικωτάτη κίνηση, γέμιζαν τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ λαμπροῦ ρεστωράν... Πολυτελεῖς τουαλέττες γυναικῶν, κομψὰ φράκα ἀνδρῶν, φῶτα ἀστραφτερὰ πολυελαίων, ἦχοι συναρπαστικοὶ τῆς τζᾶζ-μπάντ... Ὅλοι γελοῦσαν, θορυβοῦσαν και χόρευαν ἐκεῖ μέσα, ἐκτὸς ἀπ' τὸν αἰνιγματικὸ ἐκεῖνον ἄγνωστο: Ζαρωμένος στὴ γωνιά του, ρουφούσε σιγά-σιγά τὴν παγωμένη σαμπάνια του και τὸ βλέμμα του κυτοῦσε στὴν ὀροφή, ἀπλανὲς και δίχως ἔκφρασι !

Τί ὠνειρευόταν, ἀρὰ γε ;... Τί σκεπτόταν ;... Ἢ ὠνειροπολοῦσε ;... Μονάχα ὁ ἴδιος θὰ μπορούσε νὰ μᾶς τὸ πῆ !

Τέλος, κάποια στιγμή πλήρωσε τὸν λογαριασμό του, κι' ἔφυγε ἀνάμεσα ἀπ' τὶς εὐλαβικὲς ὑποκλίσεις τῶν γκαρσονιῶν. Ἐξω στὸ πεζοδρόμιο πειὰ, βάδισε πρὸς τὴν κομψὴ και πολυτελεῖ «κούρσα» του κι' ἔκανε νὰ μπῆ...

Μιά δειλὴ σιλουέττα κοπέλλας τὸν πλησίασε τότε... Κάτι πῆγε νὰ τοῦ πῆ, μὰ ἡ φωνὴ της κόμπιασε ἀπὸ λυγμοὺς ξαφνικούς... Ὁ ἄγνωστος τὴν λοξοκύτταξε... Τὴν εἶδε νὰ κρατᾶ ἕνα μικρὸ μπόγο ρούχων στὴ μισοχάλη της, τὴ νόμισε γιὰ καμμιά ἐπαίτιδα δυστυχισμένη και τῆς ἄπλωσε ἕνα νόμισμα χρυσό...

— Ναι, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη, σέρ ! ψιθύρισε μιά παραπονιαρική φωνή. Πρῶτα μοῦ κάνατε ἕνα ἀφάνταστο κακό, και τὼρα ζητᾶτε νὰ μ' ἐξευτελίσετε κιόλας !... Μπράβο σας, σέρ !

Ὁ ἄγνωστος ξαφνιάστηκε, ἀπ' τὸν γνώριμο ἦχο τῆς φωνῆς... Σήκωσε τὸ κεφάλι του, εἶδε με κατάπληξι τὴν ξανθὴ ὑπάλληλο τοῦ ρεστωράν κ' εἶπε:

— Ἐσεῖς ἐδῶ ἀκόμη, δεσποινίς ;... Τί ζητᾶτε τέτοια ὦρα, στοὺς δρόμους ;... Δὲν πῆγατε στὸ σπίτι σας ;

— Μάλιστα, ναι στὸ σπίτι μου ! ἔκανε παραπονιαρικά ἐκείνη. Ποῦ νὰ τὸ βρῶ τὸ σπίτι, σέρ ;... Κοιμόμουν σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ καταστήματος... Εἶχα ἐξασφαλίσει, τρεῖς μῆνες τὼρα πού ἦρθα πεντάρφανα ἀπὸ τὴν ἐπαρχία μου, ἐνοίκιο, φῶς, και φαγητό... Ἡμουν τόσο εὐχαριστημένη ἀπ' τὴ δουλειά μου !... Κ' ἦμουν τόσο εὐτυχῆς ἐπίσης, πού ἔτυχε σὲ μένα ἡ γωνιά ἐκείνη, στὴν ὁποία καθόσαστε ταχτικὰ και σὰς ὑπηρετοῦσα...

Διακόπηκε ἀπὸ ἕνα λυγμό. Καὶ πνίγοντάς τον, ἐξακολούθησε νὰ λήη με θουρκωμένα μάτια, στὸν ἄγνωστο πού τὴν κυτοῦσε ἔκθαμβος:

— Ὡ, ἦμουν τόσο υπερήφανα γιὰ σᾶς... Λαχταροῦσα τόσο πολὺ νὰ σᾶς κυττάξω και νὰ σᾶς κρυφοκαμαρώνω !... Μὰ ἐσεῖς, ποτὲ δὲν ρίξυτε τὰ μάτια σας ἐπάνω μου... Ἐσεῖς, ποτὲ δὲν καταδεχτήκατε νὰ κυττάξετε ἕνα φτωχὸ και περιφρονημένο πλάσμα, σὰν κι' ἐμένα τὴν ὀρφανὴ σερβιτόρισσα !... Ὅλο «δεσποινίς» και «δεσποινίς» μοῦ λέγατε με μιά ψυχρότητα πού με πονοῦσε στὴν καρδιά !...

Και φωναχτὰ με πείσμα, ἀγαναχτισμένη, πρόσθεσε:

— Ποιὸς εἶσθε λοιπὸν ἐσεῖς, ἐπὶ τέλους, πού τόσο σὰς τρέμουν ἐκεῖ μέσα ;... Ποιὸς εἶσθε ἐσεῖς, πού με μιά λέξι σας διώχνετε ἕναν ὑπάλληλο φτωχὸ και καταστρέφετε τὸ μέλλον του ;

— Δὲν τὸ ρωτοῦσατε αὐτό, δεσποινίς ; ἀπάντησε μαλακὰ, κι' ἄθελά του συγκινημένος, ὁ ἄγνω-

— Μπιφτέκι ὑπάρχει, σέρ, μὰ ὁ πουρὲς σῶθηκε.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

Τὰ μεγαλειώδη ἑλληνικά μουστάκια

(Ἀπαντοῦν οἱ κ. κ. Διον. Λαυράγκας, Γ. Γουναρόπουλος, Δημ. Γαλάνης καὶ Κ. Καρθαῖος)

Β'

Ἴδου σήμερον ἡ συνέχεια τῶν ἀπαντήσεων περὶ τῶν πάλαι ποτὲ ἱστορικῶν ἑλληνικῶν μουστακιῶν:

Ὁ μουσικοσυνθέτης κ. ΔΙΟΝ. ΛΑΥΡΑΓΚΑΣ μᾶς λέγει:

— Μπορεῖ κανεὶς νὰ ξεχάσῃ τὸ τόσο «ἥρωικό» μουστάκι τοῦ συνταγματάρχου Γ. Μαυρομιχάλη, ποῦ ἦταν τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας καὶ σύμβολον — μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς — τῆς λεβεντιάς καὶ τῆς ἀρχοντιάς;

* * *

Ὁ ἱστορικὸς συγγραφεὺς καὶ ἀκαδημαϊκὸς κ. ΔΗΜ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ μᾶς ἀπαντᾷ:

— Δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ σᾶς πῶ γιὰ τὸ ἱστορικώτερο καὶ ἥρωικότερο μουστάκι, ἀλλὰ γιὰ τὸ... παχύτερο καὶ λευκότερο. Θυμοῦμαι λοιπὸν πὼς ἦταν τοῦ συνταγματάρχου Τουρέτ, τὸν ὁποῖο θὰ θυμούνται ὅλοι οἱ παλῆροὶ Ἀθηναῖοι, κί' ὁ ὁποῖος, ὅταν διέταξε ἡ βασίλισσα Ἀμαλία νὰ ξυρίσουν ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τὰ ὑπογένειά τους, ξυρίστηκε κί' αὐτὸς καὶ παρουσιάσθηκε στὸ παλάτι μὲ τὸ μουστάκι θαμμένο μαῦρο.

Ἡ Ἀμαλία, βλέποντάς τον ἔτσι τὸν ῥώτησε:

— Τί εἶνε αὐτά, κ. Τουρέτ; Γιατί μαυρίσατε ἔτσι τὸ μουστάκι σας;

Καὶ ὁ ἀδιόρθωτος Τουρέτ ἀπάντησε:

— Πενθεῖ γιὰ τὸν θάνατο τοῦ ὑπογενείου μου, Μεγαλειότητά!

* * *

Ἴδου καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ ζωγράφου κ. Γ. ΓΟΥΝΑΡΟΠΟΥΛΟΥ:

— Τρία μουστάκια ἔχω στὸν νοῦ μου ἀπὸ τότε ποῦ γνώρισα τὸν κόσμον, γιατί μοῦ ἔκαναν τὴν πιὸ ξεχωριστὴ καὶ θαθεῖα ἐντύπωση: Τὸ ἓνα εἶνε ἑλληνικὸ καθαρὸ: τοῦ Παλαμᾶ. Πάντα μοῦ ἔκανε ἐντύπωση ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ τὸ πρωτοεῖδα, ὡς τώρα ἀκόμα ξεχωρίζει ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα. Τὸ δεύτερο εἶνε τοῦ Νίτσε. Παιδὶ μικρὸ τὸ ἔβλεπα πάντα μὲ θαυμασμὸ στὰ βιβλία, στὶς ἐφημερίδες, στὰ περιοδικὰ. Καὶ τὸ τρίτο, τὸ πιὸ σύγχρονο, ἀλλὰ πραγματικὰ ἥρωικό, ἦταν τοῦ Χίντεμπουργκ, ποῦ μοῦ κινούσε πάντα τὸν θαυμασμό.

* * *

Ὁ ἐν Παρισίοις ἐγκατεστημένος ἑλληνὸς καλλιτέχνης ΔΗΜ. ΓΑΛΑΝΗΣ, μᾶς ἔστειλε τὴν ἑξῆς ἀπάντησι:

— Δὲν ἔμεινα παρὰ μόνον ὡς τὰ δεκαεφτά μου χρόνια στὴν

στος, ὁ ὁποῖος περιεργαζόταν τώρα μὲ θαθεῖα προσοχὴ κί' ἐνδιαφέρον τὸ ἀγνὸ καὶ θελκτικὸ πρόσωπον τῆς ξανθῆς κί' ἀφελοῦς μικρούλας.

Ἐδῶ κόμπιασε φριχτὰ ἡ Καίτη:

— Δὲν τολμοῦσα! μουρμούρισε πνιχτὰ. Σᾶς εἶχα δώσει μιὰ τέτοια θέσι στὴν... στὴν καρδιά μου, ὡστε... φοβόμουν μήπως προδοθῶ, ἀν... ρωτοῦσα κανέναν γιὰ σᾶς!

— Εἶμαι ὁ ναύαρχος - λόρδος Πέτερ Μάκ - Κράφτ! εἶπε τότε ἀπλᾶ ὁ ἀγνωστος, μὲ ἀνέκφραστη τρυφερότητα στὸ πρὶν αὐστηρὸ πρόσωπό του. Ἀφοῦ δὲν ἔχεις σπιτί, ἔλα στὸ δικό μου... Θὰ πάρης ἐκεῖ τὴ θέσι τῆς νοικοκυρᾶς, κοντὰ στὸ μικρὸ παιδί μου, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνάξια... μητέρα...

Δὲν εἶπε ἄλλα ὁ ναύαρχος Μάκ-Κράφτ, ἀλλὰ πόνος κρυφὸς καὶ διαπεραστικὸς δάγκασε τὴν καρδιά του. Ἐσκυψε τὸ ὠραῖο κί' αὐστηρὸ κεφάλι του, ἀνοιξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου του, ἔσπρωξε τρυφερὰ μέσα τὴν ἐκθαμβη κί' ἄφωνα κοπέλλα, κάθησε πλάι τῆς στὴ θέσι τοῦ σωφῆρ, καὶ τράβηξε ὀλοταχῶς γιὰ τὸ μέγαρό του...

Σήμερα, ἡ ἀγνή κί' ἀφελὴς Καίτη Καϊνὴν, πρῶν γκαρσόνι στὸ «Κρύσταλ - Παλάς», εἶνε... μυλαῖδη Μάκ-Κράφτ! Ἐγίνε ἡ τιμημένη κί' ἀφωσιωμένη σύζυγος τοῦ εὐγενικοῦ ναυάρχου, τὸν ὁποῖον εἶχε ἐγκαταλείψει — καθὼς καὶ τὸ παιδί τῆς — ἡ πρώτη ἀνάξια γυναῖκα του, γιὰ νὰ φύγῃ κρυφὰ μ' ἓναν φίλο τῆς...

Ἀθήνα. Λόγω δὲ τῆς αὐστηρότητος τοῦ πατέρα μου, δὲν ἐκυκλοφοροῦσα καὶ πολὺ ἔξω, ὡστε νὰ προσέξω καὶ νὰ κρατήσω στὴν μνήμη μου τὸ πιὸ ἀρειμάνιο καὶ πιὸ μεγαλοπρεπὲς μουστάκι. Ἀλλωστε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ πόθον καὶ συνήθεια διατηροῦσαν ἀλησμόνητα, γιὰ τοὺς σημερινούς ποῦ τὰ ξυρίζουν, μουστάκια. Οἱ στρατιωτικοὶ π. χ. ξεχώριζαν ἀπὸ τὸ ἀρειμάνιο μουστάκι των καὶ τὸ ὑπερβολικὰ κωμικὸ κομψὸ τους ντύσιμο. Δὲν θὰ ξεχάσω ὅμως — καὶ σᾶς τὸ ἀναφέρω, ἀφοῦ ἐπιμένετε νὰ σᾶς ξεχωρίσω ἓνα — τὸ μουστάκι τοῦ μακαρίτη Γαβριηλίδη: Ἦταν συνηθισμένο, ὅπως ὄλων, μὲ τίποτε τὸ ξεχωριστὸ καὶ τὸ ἥρωικό, ἀλλὰ ξεχώριζε ἀμέσως - ἀμέσως γιὰτὶ ἀνήκε στὸν σοφὸ Γαβριηλίδη, τὸν ἀνῆσυχο, τὸν ἐπαναστάτη, τὸν ἥρωα. Τὸ μουστάκι ἐκεῖνο ἐνέπνεε σ' ὅλους, ποῦ τὸ ἀντικρῦζαμε τότε, τὸν σεβασμὸ, τὴν εὐκρίνεια, τὸ μεγαλεῖο!

Ἀργότερα, ὅταν μετεφυτεύθην στὴν Γαλλία κί' ἀπομακρύνθηκα μὲ λύπη μου ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἓνα ἄλλο μουστάκι μὲ παρηγοροῦσε στὴν ξενιτιά μου: Τὸ μουστάκι τοῦ Ζάν Μωρεᾶς. Εἶχε τὴν μεγαλοπρέπεια τοῦ σοφοῦ, τοῦ Ἑλληνα, ποῦ ἀντιπροσωπεύει καὶ τιμᾷ τὸν τόπο του σ' ἄλλο μέρος. Τὸ μουστάκι τοῦ Μωρεᾶς ποῦ τὸ διατήρησε ὡς τὸ τέλος του καὶ τὸ πῆρε μαζί του ἦταν γιὰ μένα τὸ ἀληθινὰ μεγαλοπρεπέστερο μουστάκι ποῦ γνώρισα, ποῦ ἐξετίμησα καὶ ποῦ ἐσεβόμουν.

* * *

Ὁ ποιητὴς κ. Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ μᾶς ἀπαντᾷ:

— Δὲν μοῦ ἔκαναν ποτὲ καμμιά ἐντύπωση τὰ μουστάκια. Τὸναντίον μοῦ ἔκαναν καλὴν ἐντύπωση τ' ἀμούστακα χεῖλη. Πάντως στὴν ἐποχὴ ποῦ ἤμουν παιδί ἀκόμα, θυμοῦμαι τὸ τρομερὸ μουστάκι ποῦ ἐφύετο στὰ χεῖλη τοῦ στρατηγοῦ Γ. Μαυρομιχάλη.

Τὰ μουστάκια εἶνε σημάδια τῆς θαρραλότητος.

Πολιτισμὸ δείχνει μόνον τὸ πρόσωπον ποῦ κατορθώνει νὰ ἔχῃ ἐπάνω του τίς λιγώτερες τρίχες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἄλες ἀπαντήσεις.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΥΝΗΓΩΝ

ΚΑΤΙ ΗΞΕΡΕ ΤΟ ΣΚΥΛΙ

Ὁ Φλικαὶ κυλακευόταν κάθε τόσο λέγοντας στοὺς φίλους του ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἄλλος κυνηγὸς καὶ σκοπευτῆς σάν κί' αὐτόν.

— Δὲν φέρουμε ἀντίρρηση, τοῦλεγαν οἱ φίλοι του. Εἶσαι!

Μιά μέρα, ὁ Φλικαὶ ἀποφάσισε νὰ πάῃ κυνήγι καὶ παρακάλεσε ἓναν ἀπὸ τοὺς φίλους του νὰ τοῦ δανείσῃ τὸ σκυλί του. Ἡ παράκλησίς του εἰσηκούσθη καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ Φλικαὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν ἐξοχή. Γύρισε ὅμως ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα κατσοφιασμένος δίχως κανένα πουλὶ στὸ σακκιδίό του.

— Τί νέα, Φλικαὶ; τὸν ρώτησαν οἱ φίλοι του.

— Αὐτὸς ὁ σκύλος, τοὺς ἀπάντησε μοῦ τᾶκανε θάλασσα: Μόλις πήγαινα νὰ σκοπεύσω ἐρχόταν καὶ μπερδεύονταν στὰ πόδια μου.

— Καὶ ποῦ ἤθελες νὰ πάῃ; τοῦ εἶπε ὁ κάτοχος τοῦ σκύλου. Μόνον ἐκεῖ ἦταν σὲ ἀσφάλει!